

ΠΟΛΥΦΩΝΙΕΣ

ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΕΣ ΣΤΙΣ «ΠΟΛΥΦΩΝΙΕΣ»

...μία προσπάθεια του «Δημιουργικού Εργαστηρίου Νέων» (Δ.Ε.Ν.)

- να εκφράσει τον εαυτό του δημιουργικά, μέσω των φωνών των εμψυχωτών & των νέων του...

- να ανακαλύψει συνοχή μέσα σε πολύτιμη πολυμορφία...

- να ανοίξει προς τον κοινωνικό χώρο...

Το αυτοσχέδιο αυτό περιοδικό είναι από μόνο του ένα ξεχωριστό έργο Κοινωνικό-πολιτισμικής Εμψύχωσης. Το κάθε τεύχος χτίζεται πάνω σε μία κεντρική ιδέα που εμπνέει τα κείμενα και τις εικόνες που το συνθέτουν. Ευχή μας είναι τα κείμενα και οι

εικόνες να γίνουν όχημα που θα ταξιδέψουν τον καθένα μας στο χώρο του Δ.Ε.Ν. αλλά και στον ευρύτερο κοινωνικό-πολιτισμικό χώρο μέσα στον οποίο το Δ.Ε.Ν. υπάρχει και αναπνέει.

Μια μικρή σημείωση μεγάλης σημασίας: επιλέξαμε να μην υπάρξει «διορθωτική» παρέμβαση στην επιλογή του τρόπου έκφρασης του κάθε αφηγητή των κειμένων. Ευχή μας είναι ο αναγνώστης να μπορέσει να «δει» τα τυχόν εκφραστικά ή και γλωσσικά «λάθη» ως άλλη μια πτυχή της πολυμορφίας που επιδιώκουμε στο Δ.Ε.Ν. – μία ευκαιρία να χωρέσουν όλες οι εκφραστικές μορφές αυτούσιες.

«...ακροβατώντας στα όνειρά μας...»

Μια ομάδα 16 ατόμων - η Σεσίλ Αχμέτ Ογλού, ο Μάκης Σπυριδόπουλος, ο Ορχάν Μπόζ, ο Παναγιώτης Παναγιωτίδης, η Αϊσέ Κιρατζή, η Χριστίνα Τσιμούδη, η Σεβάλ Οσμάν Ογλού, ο Νιχάτ Εμίν Κεχαγιά, η Εμέλ Χατζησερήφ, η Γιώτα Ζαφειριάδου, η Ντιλέκ Χαμπίπ, η Σεβήμ Ιμπράμ, ο Μπάμπης Κουγιουρούκης, η Εμινέ Μουσταφά, η Μάγδα Κατσικίδου και η Ιντζή Χακκή - συγκεντρώνονται στη Γαλήνη, κοντά στο Νέστο για να επεξεργαστούν το πλάνο δράσης του καλοκαιρινού Δ.Ε.Ν. και θέματα ταυτότητας της ομάδας εμψυχωτών του Δ.Ε.Ν. Κατά τη διάρκεια της συνάντησής μας, επεξεργαζόμαστε θέματα όπως:

Τι μας ξεχωρίζει ως άτομα και μας δίνει μια μοναδική ταυτότητα, ποιες είναι οι διαφορές μας;

Που εντοπίζουμε ομοιότητες μεταξύ μελών της ομάδας, ποια κοινά σημεία υπάρχουν;

Τι φέρνει ο καθένας μας ως ιδιαίτερη ενέργεια μέσα στην ομάδα;

Ποια είναι η ιδιαίτερη ενέργεια των σχέσεων μεταξύ συνεργατών (Δ.Ε.Ν. Ξάνθης & Δ.Ε.Ν. Κομοτηνής) και πώς αυτή συμβάλει με ιδιαίτερο τρόπο στην ταυτότητα της ομάδας συνεργατών;

Τι μας ενώνει ως ομάδα;

Από αυτή τη διεργασία ομάδας γεννιέται το παραμύθι της ομάδας: «Ακροβατώντας στα όνειρά μας...» - ένα μοτίβο που μας ακολουθεί καθώς ξεδιπλώνεται η δράση μας με τους νέους.

Το 1^ο τεύχος μας ταξιδεύει στο χώρο που δημιουργούν οι εμψυχωτές του Δ.Ε.Ν. για τους εαυτούς τους και το έργο τους με τους νέους. Η «άσκηση εμψύχωσης» που γέννησε τα κείμενα ξεκίνησε με το παρακάτω γράμμα.

Αγαπητοί «ακροβάτες» - εμψυχωτές του Δ.Ε.Ν.,

Είστε μέλη μια ομάδας εμψυχωτών που υφαίνει τον ιστό των σχέσεων μέσα στον οποίο γεννιέται & αναγεννιέται το Δ.Ε.Ν. συνεχώς. Κρατάτε στα χέρια σας, στο νου, στις ψυχές & τις καρδιές σας, πολύτιμα κλειδιά του Δ.Ε.Ν. – πολύτιμα κομμάτια γνώσης, βγαλμένα από βιώματα, της κοινωνικό-πολιτισμικής εμψύχωσης.

Οι «ΠΟΛΥΦΩΝΙΕΣ» έχουν ανάγκη αυτής της γνώσης, του πολύτιμου προβληματισμού σας, της σύνθεσης σκέψεων & συναι-

σθημάτων. Το τεύχος που θα γεννήσει τις «ΠΟΛΥΦΩΝΙΕΣ» δεν θα μπορούσε παρά να ξεκινάει με σας...

Διάλεξε μια φωτογραφία σου «εν δράσει» με τους νέους (από όποια φάση ζωής του Δ.Ε.Ν. επιλέξεις).

Δημιούργησε ένα κείμενο (με όποια μορφή θέλεις – κείμενο σκέψων, ποίημα) που θα γεννηθεί από τον προβληματισμό σου γύρω από τα παρακάτω θέματα:

... το Δ.Ε.Ν. για μένα είναι...

... πώς «ακροβατείς στα όνειρά σου» ως μέλος του ιστού της ομάδας εμψυχωτών

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΑΚΡΟΒΑΤΩΝΤΑΣ ΣΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΑΣ	1
ΑΝΝΗ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ	2
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ	3
ΜΑΓΔΑ ΚΑΤΣΙΚΙΔΟΥ	4
ΝΤΙΛΕΚ ΧΑΜΠΙΠ	5
ΜΠΑΜΠΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΡΟΥΚΗΣ	6
ΕΜΕΛ ΧΑΤΖΗΣΕΡΗΦ	7
ΜΑΚΗΣ ΣΠΥΡΙΔΟΠΟΥΛΟΣ	8
ΣΕΒΗΜ ΙΜΠΡΑΜ	9
ΝΙΧΑΤ ΕΜΙΝ ΚΕΧΑΓΙΑ	10
ΣΕΒΑΛ ΟΣΜΑΝ ΟΓΛΟΥ	11
ΣΕΤΣΙΛ ΑΧΜΕΤ ΟΓΛΟΥ	12
ΙΝΤΖΗ ΧΑΚΚΗ	13
ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΤΣΙΜΟΥΔΗ	14
ΕΜΙΝΕ ΜΟΥΣΤΑΦΑ	15
ΟΡΧΑΝ ΜΠΟΖ	16
ΑΪΣΕ ΚΙΡΑΤΖΗ	17
ΓΙΩΤΑ ΖΑΦΕΙΡΙΑΔΟΥ	18-19
ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΜΑΣ	20

του Δ.Ε.Ν.;

... σκέψου τις ομάδες νέων, τη δράση των οποίων συντονίζεις αυτόν τον καιρό. Περιγράψε το ρόλο σου - τι καλείσαι να μάθεις στους νέους – ποια μονοπάτια ανακάλυψης τους ανοίγεις;

... ποια μονοπάτια ανακάλυψης εξερευνάς εσύ αυτόν τον καιρό, και ποια η σημασία τους για τον κοινωνικό χώρο που βιώνεις & διαμορφώνεις με τη συμμετοχή σου σ' αυτόν;

Οι «ΠΟΛΥΦΩΝΙΕΣ» περιμένουν την εικόνα & το κείμενό του καθενός σας. Καλές εμπνεύσεις!

Το Δ.Ε.Ν. για μένα είναι δρόμος.

Από τη συν-ύπαρξη στη συν-δημιουργία.

Με σταθερά, αργά βήματα, εδώ και πέντε χρόνια.

δρόμο παίρνω, δρόμο αφήνω...

Δρόμο που ξεκινάει από το κατώφλι του σπιτιού μου στην Χαλκιδική

και καταλήγει στο σπίτι μου στη Θράκη.

Στον ερχομό,

περνώντας τη γέφυρα του Νέστου, πάντα χτυπάει πιο δυνατά η καρδιά μου.

Πάντα μια ευχή στην επιστροφή,

«Νέστο, ποτάμι δυνατό, να μου τους φυλάς...»

Ακροβατώντας στα όνειρα μου,

ανακαλύπτω τα όνειρά μας.

Υφαίνοντας δρόμους επικοινωνίας

συν-δημιουργώ ιστούς σχέσεων που συνοδεύουν νέους στις δικές τους, πολύχρωμες αναζητήσεις.

Ο δρόμος από το όνειρο στην πράξη

έχει υπάρξει για μένα πηγή χαράς και πόνου, από-γνωσης και ελπίδας, στήριξης και μοναξιάς.

Πάντα πηγή άντλησης. Αστείρευτη.

Έκπληκτη, γεμάτη δέος και συγκίνηση,

στέκομαι σήμερα μπροστά σε «πολυφωνίες» που εκφράζονται, που παίρνουν σάρκα και οστά.

Αυτή είναι η δύναμη της Κοινωνικό-πολιτισμικής Εμφύχωσης. Αυτή είναι η δύναμη της συν-δημιουργίας.

Μια ευχή στο ξεκίνημα αυτής της νέας δράσης του Δ.Ε.Ν. –

«να' ναι ο δρόμος μακρύς, γεμάτος μαιάνδρους και βιότοπους που βιώνουν τη σοφία της πολύ-μορφης ζωής – όπως είναι ο Νέστος».

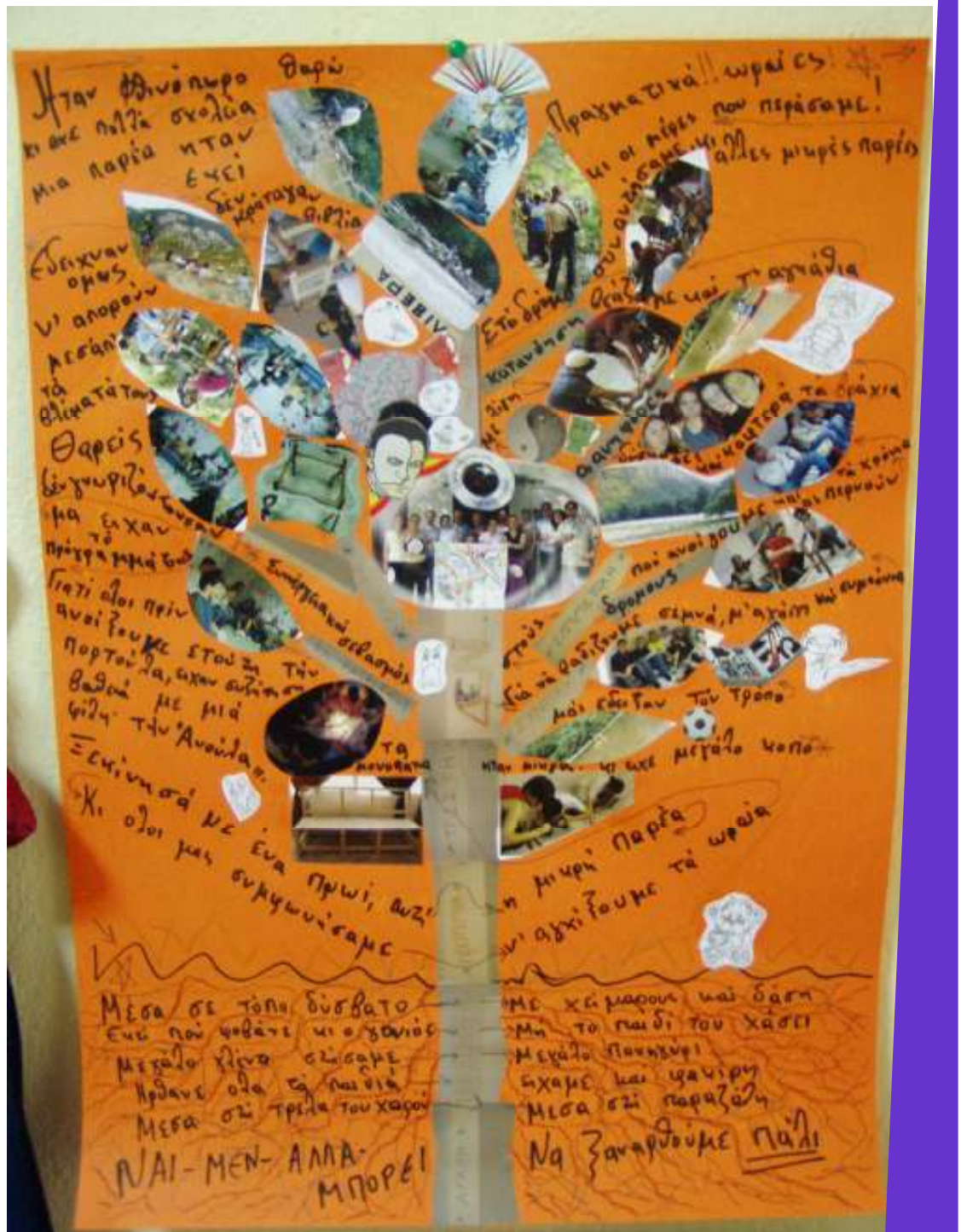
Άννη Βασιλείου

Ήταν φθινόπωρο θαρρώ κι είχε πολλά σχολεία
 Μια παρέα ήταν εκεί, δεν κράταγαν βιβλία
 Έδειχναν όμως ν' απορούν, μες απ' τα βλέμματα τους
 Θαρρείς δεν γνωρίζοντουσαν, μα είχαν το πρόγραμμά τους
 Γιατί όλοι πριν ανοίξουνε ετούτη την πορτούλα
 Είχαν συζήτηση βαθιά με μια φίλη «την Αννούλα»
 Ξεκίνησάμ' ένα πρωί, αυτή η μικρή παρέα
 Κι όλοι μας συμφωνήσαμε ν' αγγίζουμε τα ωραία
 Τα μονοπάτια ήταν μικρά κι είχε μεγάλο κόπο
 Συνέργεια και σεβασμός μας έδειξαν τον τρόπο
 Για να βαδίζουμε σεμνά μ' αγάπη και συμπόνια

Στους δρόμους που ανοίγουμε και ας περνούν τα χρόνια
 Οι ανηφόρες δύσκολες και κοφτερά τα βράχια
 Με λίγη κατανόηση βγάλαμε και τα' αγκάθια
 Στο δρόμο συναντήσαμε κι άλλες μικρές παρέες
 Κι οι μέρες που περάσαμε πραγματικά ωραίες!
 Μέσα σε τόπο δύσβατο με χείμαρρους και δάση
 Εκεί που φοβάται κι ο γονιός μη το παιδί του χάσει
 Μεγάλο γλέντι στήσαμε, μεγάλο πανηγύρι
 Ήρθανε όλα τα παιδιά, είχαμε και φακίρη
 Μέσα στη τρέλα του χορού μέσα στη παραζάλη
 Ναι – μεν – αλλά – μπορεί – να ξαναρθούμε πάλι

Στο όνειρο μου χτες ,συνάντησα την αγαπημένη μου κούκλα, με την οποία έπαιζα όταν ήμουν μικρή. Μου είπε λοιπόν, πως μπορούσε να πραγματοποιήσει μια ευχή μου. Έτσι, εγώ της ζήτησα να ταξιδέψω σαν ηλιαχτίδα και να περάσω ανάμεσα από τρεις διαφορετικούς κόσμους, για να ζήσω μοναδικές εμπειρίες και συναισθήματα. Τέτοια, που μόνο μια χορογραφία ρομαντικού βαλς μπορεί να αναδύει. Η συμφωνία ήταν να σιγοτραγουδήσω σωστά ,τα μυστικά λόγια που έκρυβε η κούκλα στην παλάμη της. Έτσι και έκανα.

Ήταν δύσκολο, πιστέψτε με, αλλά τελικά τα κατάφερα.

Σε εσάς τα λόγια φανερώνω :

« Χέρια , που κινούνται μαεστρικά ,
Μάτια , που δακρύζουν μαγικά ,
Πρώτα δειλά βηματάκια .
Αγνωστα λόγια , μικρές φωνές ,
Ένα δωμάτιο .
Πολύχρωμα φώτα , παιχνίδια , ζωγραφιές ,
Ο κόσμος μου .
Όνειρο , φαντασία , πραγματικότητα ;
Το σπίτι μου .
Ανοιξε την καρδιά σου και πες :
« Νά'το το εργαστήρι μου ! » »

Και ξαφνικά, βρέθηκα να πετάω και να σας βλέπω όλους.

Μαζί σας να ξαπλώνω σε χαλάκι ,να χαλαρώνω, να μπουσουλώ σαν το μικρό βρέφος.

Να ζωγραφίζω, να βάφω με δακτυλομπογιές τοίχους, να κόβω χαρτόνια, να πλάθω με πηλό και να δημιουργώ με τα χέρια μου ,σαν το μικρό παιδί..

Να σκέφτομαι, να γράφω, να αναρωτιέμαι, να δακρύζω, να γελώ, όπως ο έφηβος.

Το σπουδαιότερο όμως που μοιράστηκα μαζί σας, ήταν το χτίσιμο νέων ανθρωπίνων σχέσεων, γερά θεμέλια εμπνευσης και αναζήτησης για τη ζωή μου.

Στην κούκλα μου και σε εσάς οφείλω μέρος της δύναμης μου.

Μάγδα Κατσικίδου

Περσεφόνη

Όνειρο παιδικών μου χρόνων
στης καρδιάς την μνήμη

ξεχασμένο ξεθωριασμένο
θαμμένο

Περιμένει

σαν φάντασμα νιότης
αθών παιδικών χρόνων

άσμο άχρωμο άυλο

σε αποθήκη απολεσθέντων
μεθοριακού σταθμού
χωρίς αφίξεις και αναχωρήσεις

Καρτερεί

όπως ο διάβολος την αμαρτία
ο άρρωστος την αυγή

Προβάλει

με τις πρώτες αχτίνες
θολά άτολμα άτσαλα

μέσα από τα της μνήμης
τα μύρια κύματα

άλλοτε μια ανεμώνη
σου βοριά την τραχιά αγκαλιά

Τρέχει

να κρυφτεί με αστροφεγγιά
στης δύσης τη παρηγοριά

Προχωρεί

εν αγνοία παραδομένη
σε φουρτούνες θεϊκές

Ακολουθεί

τη φωνή το ψίθυρο την ελπίδα

Ψάχνει

Βρίσκει

Χάνει

το μυστικό το λιμάνι την αγκαλιά

όπου ύπαρξη και πράξη
χορεύουν γαλήνια

Ντιλέκ Χαμπίτ

Αναπάντεχο ταξίδι με πυξίδα πορείας που συνεχώς γυρίζει.
Ο ταξιδευτής δεν αναθεματίζει την μοίρα του
αλλά καλωσορίζει όσα εύκολα ή δύσκολα βρει στο διάβα του.

Σε αυτό το ταξίδι ο ταξιδιώτης έχει συντρόφους-συνοδοιπόρους
που τους καλεί να ζουν αδράζοντας την κάθε μέρα της ζωή τους.

Αυτή την εποχή το ταξίδι έχει προορισμό
το άνοιγμα των στενών των στερεοτύπων και των προκαταλήψεων της χώρας του μυαλού
για να μπορεί να περνάει η αποδοχή και η διαφορετικότητα.

Δεν ξέρουμε εάν θα κερδισθεί η μάχη
αλλά αρκεί η προσπάθεια...

Μπάμπης Κουγιουρούκης

Μπορούμε να μοιραζόμαστε τις σκέψεις μας και δεν φοβόμαστε γι' αυτό...

Εκφραζόμαστε όπως θέλουμε και δεν μας κρίνουνε γι' αυτό...

Να μας βλέπουν όπως είμαστε και να μη μας ζητάνε να αλλάξουμε...

Να μας αποδέχονται και να μην μας απορρίπτουν

Είμαστε σ' ένα μέρος όπου νιώθουμε πραγματικά ότι ανήκουμε και μας ανήκει...

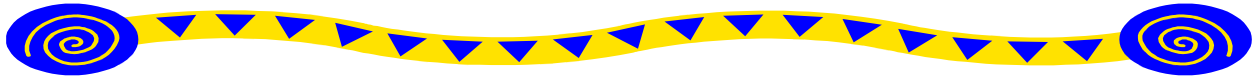
Να μπορούμε να προσφέρουμε και να δημιουργούμε και αυτό να εκτιμάται...

ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ Δ.Ε.Ν. ΜΑΣ ΟΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΥΜΕ ΓΑΛΗΝΗ...

Εμέλ Χατζησερήφ

Το Δ.Ε.Ν για μένα είναι μια φωλιά...

Νιώθεις την αύρα που εκπέμπει ο χώρος...

Όταν η ψυχική μου κατάσταση κλονίζεται, μία μόνο επίσκεψη στο χώρο, μου δίνει την δυνατότητα να αφουγκραστώ σκέψεις και προβληματισμούς... Παράλληλα μου δίνει την δυνατότητα να μοιραστώ αισθήματα και καταστάσεις...

Σαν μέλος κι εγώ των εμπυχωτών ακροβατών στα όνειρα μου...

Όνειρα πραγματοποιήσιμα, όνειρα ανέμελα, όνειρα δύσκολα αλλά και εφιαλτικά έχουν το χώρο να εκφραστούν...

Ισορροπώντας πάνω στο τεντωμένο σχοινί της κοινωνίας νιώθω την ασφάλεια που μου δίνει το δίκτυ προστασίας (φωλιά - ομάδα)... έτσι τα βήματα είναι αργά και σταθερά.

Είναι φανταστικό το να εξερευνάς διάφορες καταστάσεις (χαρούμενες - δύσκολες - περίπλοκες) όσο και «επικίνδυνο» εάν αυτές τις καταστάσεις δεν τις βάλεις στην πραγματική τους βάση και δεν τις μοιραστείς...

Μάκης Σπυριδόπουλος

Δ.Ε.Ν (Δημιουργικό Εργαστήρι Νέων) για μένα είναι μία συνύπαρξη χαράς και ομορφιάς που μου έμαθε πολλά πράγματα στην ζωή μου , όπως:

Να δημιουργώ, να ονειρεύομαι, να εμπνέομαι και πρώτα από όλα με βοήθησε να έχω την ενέργεια που χρειάζομαι και να βρίσκω την δύναμη έτσι ώστε να αντιμετωπίζω με επιτυχία δύσκολες καταστάσεις.

Όλα αυτά τα κατάφερα πρώτα από όλα φυσικά από την εκπαίδευση που διδάχτηκα, αλλά και από την εμπειρία που απέκτησα δουλεύοντας με νέους μέσα στο εργαστήρι.

Με βοήθησαν και τους βοήθησα να βλέπω με τα μάτια τους, επειδή και αυτοί ήθελαν να ικανοποιήσουν τις πνευματικές ανάγκες τους, να δείξουν την ικανότητα τους, πλάθοντας με τα χέρια τους καταπληκτικά πράγματα (Project) και να εκφράζουν τις σκέψεις τους και τα συναισθήματα τους άφοβα.

Τέλη 2006 αρχές 2007 ένα ενδιαφέρον και καινούργιο μονοπάτι εξερεύνησης άγνωστο για εμένα, άνοιξε, σε ένα τόπο μικρό, όμορφο, όπου οι άνθρωποι είναι γνωστοί μεταξύ τους, διψασμένο, με όλη την απορία που σε προωθεί να θέλεις να δώσεις την συμπαράσταση σου, να δείξεις ότι με τις ικανότητες που έχουν μπορούν να καταφέρουν αρκετές και διαφορετικές δημιουργικές δραστηριότητες (Project).

Ένα χώρο δικό τους, στο δωμάτιο του Δ.Ε.Ν που βρίσκεται στο περιφερειακό Κ.Ε.Σ.Π.Ε.Μ του Ιάσμου.

Σεβήμ Ιμπράμ

Το ΔΕΝ για μένα αποτελεί χώρο - πηγή ανακάλυψης δημιουργικότητας, προσωπικά βιώματα που σε οδηγούν σε αναζήτηση για προσωπικές αλλαγές. Ακροβατώντας στα όνειρά μου αισθάνομαι ιδιαίτερα ευτυχής που ανήκω σε μια ομάδα εμπυχωτών με διαφορετικά γνωρίσματα, ήθη και έθιμα.

Η δημιουργία ενός κοινού χώρου και ασφαλές περιβάλλον που δίνει την ευκαιρία να μοιραστούμε κοινή συναισθηματική ζωή η οποία έχει τελείως διαφορετική διάσταση απ' αυτή που ζούμε έξω στην καθημερινή πραγματικότητα.

Οι ομάδες νέων που συντονίζω αυτή τη στιγμή με

έχουν προσκαλέσει σε ένα ταξίδι που δίνει τη δυνατότητα να δοκιμάσεις νέες εμπειρίες, να πειραματιστείς σε ένα διαφορετικό πλαίσιο, να διευρύνεις τα όριά σου και να ανακαλύψεις διάφορες πλευρές μέσα από τη βιωματική μάθηση.

Ο στόχος της πρώτης φάσης είναι να διευκολύνει τα μέλη να γνωριστούν μεταξύ τους να εξοικειωθούν με το χώρο και με τον τρόπο λειτουργίας της ομάδας. Επεξεργαζόμαστε θέματα όπως: ο σεβασμός, η συνέπεια, η ελευθερία έκφρασης και η απαγόρευση της σωματικής βίας - έτσι ώστε να δημιουργηθεί ένα κλίμα αποδοχής, ανοιχτό, και ασφαλές.

Νιχάτ Εμίν Κεχαγιά

Η ΠΑΙΧΝΙΔΙΑΡΑ ΣΚΥΛΙΤΣΑ

Μια φορά και έναν καιρό ήταν μια παιχνιδιάρη σκυλίτσα που ζούσε σε ένα μακρινό τόπο που ονομαζόταν 'Ακαρπο'. Είχε ονομαστεί έτσι διότι δεν ζούσαν σε αυτόν ούτε άνθρωποι αλλά ούτε και άλλα ζώα. Για αυτό το λόγο αν και παιχνιδιάρη η σκυλίτσα, δεν είχε φίλους για να παίξει.

Μια μέρα όμως, συνέβη ένα γεγονός που βοήθησε στην αλλαγή της μοίρας της σκυλίτσας. Καθώς προχωρούσε μέσα στο δάσος, γεμάτη από σκέψεις για το τι θα απογίνει σε αυτόν τον άγριο τόπο ολομόναχη, άκουσε κάποιες φωνές. Αναρωτήθηκε εάν ήταν πλάνες της φαντασίας της ή αληθινές φωνές. Παρ' όλες τις σκέψεις που περνούσαν από το νου της αποφάσισε να κάνει κάποια δειλά μεν, βήματα προς την κατεύθυνση που νόμιζε ότι άκουγε τις φωνές. Και τι να δει, δίπλα σε ένα μεγάλο δέντρο υπήρχαν δέκα στον αριθμό κουταβάκια.

Η σκυλίτσα σαστισμένη ένοιωσε ανάμικτα συναισθήματα ??? χαρά από τη μια, που βρήκε φίλους και πόνο από την άλλη, διότι δεν μπόρεσε να δει πουθενά τη μαμά των κουταβιών. Πήγε κοντά τους και τους άνοιξε την αγκαλιά της. Είχε καταλάβει πως ήταν μόνα τους και χρειαζόντουσαν φροντίδα. Χωρίς δεύτερη σκέψη αποφάσισε να είναι πάντα δίπλα τους όσο την έχουν ανάγκη.

Τα περιποιήθηκε με μεγάλη προσοχή και αγάπη ώσπου όλοι μαζί σαν μια οικογένεια αποφάσισαν να ξεκινήσουν ένα ταξίδι για να γνωρίσουν τόπους καλύτερους. Αντιμετώπισαν μπόρες, φουρτούνες αλλά δεν σκιάχτηκαν, συνέχισαν. Ώσπου έφτασαν μπροστά από μια μεγάλη πόρτα που έγραφε 'ΦΑΡΜΑ Δ.Ε.Ν.' Η πόρτα ήταν μισάνοιχτη και ακουγόταν γέλια και τραγούδια. Η σκυλίτσα με τα δέκα κουταβάκια της μαζί μπήκαν μέσα και συνάντησαν άλλα πολλά ζώα. Τους διηγήθηκαν την ιστορία τους και τα ζώα στη ΦΑΡΜΑ τους δέχτηκαν με ανοιχτές αγκάλες. Τους εξήγησαν πως όλοι μπορούν να έχουν μια θέση στη ΦΑΡΜΑ ΤΟΥ Δ.Ε.Ν., εφόσον είναι καλοί, σέβονται τους γύρω τους και δουλεύουν για την ομάδα.

Έτσι η σκυλίτσα και τα κουταβάκια της αποφάσισαν να μείνουν στη ΦΑΡΜΑ και να ζήσουν ευτυχισμένοι με τους καινούριους φίλους τους...

Σεβάλ Οσμάν Ογλού

ΕΞΕΡΕΥΝΩ.. ΕΞΕΡΕΥΝΩ..

Ένα βαθύ συναίσθημα κυριαρχεί το πνεύμα μου όσο σκέφτομαι την αρχή της δημιουργίας του εργαστηρίου και όλη αυτήν την πορεία που κάναμε όλοι μαζί (εμπυχωτές και νέοι). Διαδραματίζονται στιγμές χαράς, αγωνίας και γαλήνης καθώς όλα περνάνε από μπροστά μου σαν αποσπάσματα μιας ταινίας που η αρχή και το τέλος της ορίζεται από το πόσο θέλουμε να αναλάβουμε έναν ρόλο σε αυτήν.

Ξεκινήσαμε ένα ταξίδι γεμάτο όνειρα και φαντασίες, στην διάρκεια της οποίας συναντήσαμε πολλούς νέους, φτιάξαμε μονοπάτια επικοινωνίας και συνύπαρξης. Έναν χώρο όπου μπορούσαν να εκφραστούν πολλά συναίσθημα να μοιράζονται γνώσεις, ιδέες και τα «θέλω» του καθενός. Εξερευνήσαμε το άτομο ως όν αλλά και ως μέλος μιας ομάδας μέσα στον τόπο.

Για μένα το να συνυπάρχω στην ομάδα αυτή των εμπυχωτών ήταν ένα απ' τα όνειρα μου. Να μπορώ να είμαι με νέους, να μοιράζομαι γνώσεις, να τους ενθαρρύνω να αναπτύξουν δεξιότητες και να βγάλουν στην επιφάνεια τα κρυφά τους ταλέντα. Να εκφραστούν ελεύθερα στην γλώσσα που νιώθουν την άνεση, να είναι ανοιχτοί στις αντίθετες απόψεις και να είναι άτομα θαρραλέα στην ζωή τους. Δίνοντας τους ένα χέρι βοήθειας να ρισκάρουν να μπουν στο ποτάμι αφήνοντας τον φόβο πίσω και σιγά σιγά εξερευνώντας το, να μπορούν οι ίδιοι μόνοι τους να περάσουν απέναντι .

Οι φράσεις που ακούω από τους νέους

« με κάνατε να αγαπήσω τα γράμματα μου»

« μπορούμε να μαγειρέψουμε και μόνοι μας σήμερα χωρίς την βοήθεια των εμπυχωτών»

« τώρα μπορώ να μπω και μόνη μου στο νερό δεν χρειάζεται να με κρατήσεις απ' το χέρι».

με ενθαρρύνουν και μου δίνουν δύναμη για καινούριες απέραντες εξερευνήσεις έχοντας επιπλέον μέσα μου και έναν άλλο πόρο ενέργειας το μωρό μου.

Είμαι πλέον **ΜΗΤΕΡΑ**.

Σεσίλ Αχμέτ Ογλού

ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΝΑ ΑΓΓΙΖΩ ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ...

Σ' ένα χώρο γεμάτο ζεστασιά και οικειότητα μέσα στο οποίο αισθάνομαι μια απίστευτη χαρά και μια ικανοποίηση καθώς

Νιώθω ότι
Ενεργώ και
Δημιουργώ ΓΕΦΥΡΕΣ...

Γέφυρες αισιοδοξίας, γέφυρες επιείκειας, γέφυρες ειλικρίνειας, γέφυρες επαφής, γέφυρες χρωματιστές, γέφυρες εναλλακτικές που συνδέουν τις ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ και τον ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΣΜΟ των παιδιών με τη «μεγάλη» ευρύτερη κοινωνία μέσα στην οποία ζούμε εμείς οι «μεγάλοι». Σε αυτόν ακριβώς τον κόσμο το πολύπλοκο και συνάμα υπέροχο νιώθω ότι πορεύομαι **ΚΑΘΩΣ ΤΑΞΙΔΕΥΩ...**

Ταξιδεύω στη Κομοτηνή, σε μια Κομοτηνή πολύ διαφορετική απ'αυτήν που ξέρουν πολλοί άλλοι και απ'αυτήν που ήξερα εγώ...

Γνωρίζω μέρη τα οποία δεν τα γνώριζα πριν,
Ανακαλύπτω κρυφώνες γεμάτες θησαυρούς,
Ακούω πανέμορφα παραμύθια,

Θαυμάζω έργα τέχνης, πηλίνα αγαλματάκια, πίνακες ζωγραφικής γεμάτοι από χρώματα και συναίσθημα, φιγούρες - μινιατούρες από πλαστελίνη και κολλάζ με αίσθηση, ρυθμό και δύναμη,

Ενθουσιάζομαι με τον αυτοσχεδιασμό,
Αποκτώ πολυτίμες εμπειρίες,
Βρίσκω στήριξη από τις παλιές,
Μαθαίνω καινούργιες γνώσεις,
Συμμετέχω στη διαμόρφωση μιας νέας οπτικής, μιας διαφορετικής προσέγγισης και αντίληψης πραγμάτων,
Συμμερίζομαι καταστάσεις, συναισθήματα,

Αποκαλύπτω κρυφές πτυχές του κοινωνικού πλαισίου στο οποίο βιώνω, όπως ανεκπλήρωτες επιθυμίες του παρελθόντος, πόθοι που δεν επιτεύχθηκαν στα χρόνια που πέρασαν και διακρίνω την ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ που κυριαρχεί στο παρόν και προωθεί δράσεις για το μέλλον.

ΤΑΞΙΔΕΥΩ...Για μένα είναι ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ

ΖΩΗΣ

ΣΕ ΔΡΟΜΟΥΣ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΥΣ, ΑΝΕΞΕΡΕΥΝΗΤΟΥΣ, ΓΕΜΑΤΟΥΣ ΑΠΟ ΡΥΘΜΟ...

Εξερευνώ τα μικρά βλέμματα... κάποια ντροπαλά, μερικά φοβισμένα, κάποια άλλα χαρούμενα, κάποια πάλι διστακτικά, μερικά θλιμμένα, κάποια γεμάτα ενθουσιασμό, κάποια πονεμένα, κάποια άτακτα, που όμως όλα εκπέμπουν ΦΩΣ, ένα φως που αγγίζει την καρδιά και την ψυχή μου.

Ανιχνεύω ανάγκες και μαθαίνω να πράττω ανάλογα.

Εξερευνώ τα χαμόγελα που αντικατο-

πρίζουν χαρά, ικανοποίηση, ευχαρίστηση, ευτυχία και τα γέλια που στέλνουν μηνύματα αγάπης και ευγνωμοσύνης κάτω από τον δικό τους πια ιστό της αράχνης.

Προσπαθώ να καθαρίσω τα μονοπάτια από τους γέρικους, ξερούς κορμούς δένδρων που έχουν πέσει από τις άλλοτε φουρτούνες. Προσπαθώ να τους σηκώσω, για να ανοίξω τα μονοπάτια...

Το μονοπάτι της επικοινωνίας,

Το μονοπάτι της αυτοεκτίμησης,

Το μονοπάτι της αυτογνωσίας,

Το μονοπάτι της αυτοπεποίθησης,

και το μονοπάτι που οδηγεί στην αποδοχή των συναισθημάτων.

Το βάρος που σηκώνω είναι όντως αρκετά βαρύ... και όμως... είμαστε πολλοί, και τα καταφέρνουμε!... Η αυτενέργεια έχει πυρ-

ποληθεί...

Το ταξίδι συνεχίζεται...

Η πυξίδα που κρατάω δείχνει, όπου και να πάω, το λαμπερό αστέρι της αγάπης, του διαλόγου, της κατανόησης, της ευαισθησίας, της συμπόνιας, της ενσυναίσθησης και της εσωτερικής δύναμης.

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΣΤΕΡΙ ΜΟΥ

από το οποίο ΑΝΤΛΩ τη Δύναμη να αλλάξω αυτά που μπορώ, με το οποίο ΔΙΟΧΕΤΕΥΩ την Ελπίδα για μια καλύτερη Θράκη χωρίς στερεότυπα, και με τις ακτίνες που μου στέλνει ΣΥΝΟΔΕΥΩ τους Νέους στην πορεία τους για να πάρουν στα ίδια τους τα χέρια τη ζωή που τους ανήκει

ΣΤΗ ΘΡΑΚΗ...

όπου, τα χωράφια με τα καπνά, με τα βαμβάκια, η βιομηχανική περιοχή και τα εργοστάσια, η Αγορά, τα μικρά μαγαζάκια, το παζάρι και ...τα μακρινά καράβια στα οποία δουλεύουν και εργάζονται οι γονείς των παιδιών, οι γειτονιές όπου ζουν και παίζουν τα παιδιά, τα σχολεία που πηγαίνουν, αποτελούν τον φόντο αυτού του τόσο

προκλητικού και γεμάτο συγκινήσεις ταξιδιού.

ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΕΥΟΜΑΙ...

με οδηγό το αστέρι μου, να ενώσουν τα ίδια τα παιδιά, τα καινούργια μονοπάτια που ανοίγονται μπροστά τους μ' αυτά που είναι κομμάτι της ζωής τους για

ΕΝΑ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΥΡΙΟ!...

Ιντζή Χακκή

**ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΝΑ ΑΓΓΙΖΩ ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ
ΚΑΘΩΣ ΤΑΞΙΔΕΥΩ
ΣΕ ΔΡΟΜΟΥΣ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΥΣ,
ΑΝΕΞΕΡΕΥΝΗΤΟΥΣ, ΓΕΜΑΤΟΥΣ ΑΠΟ ΡΥΘΜΟ
ΣΤΗ ΘΡΑΚΗ
ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΕΥΟΜΑΙ
ΕΝΑ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΥΡΙΟ!**

Το Δ.Ε.Ν είναι για μένα ένας μικρόκοσμος. Ένας ζεστός και διαφορετικός χώρος, που όλοι μας έχουμε τη δυνατότητα να εκφραστούμε δημιουργικά, εγώ μέσα από τους νέους οι νέοι μέσα από μένα όλοι μέσα από τη θέληση μας και τα όνειρα μας. Καλούμαστε να μάθουμε πολλά στους νέους όμως κανείς δεν μπορεί να φανταστεί πόσα μαθαίνουμε εμείς από αυτούς).

Οι νέοι μαθαίνουν να λειτουργούν ως ομάδα, να ανοίγουν κοινωνικοπολιτισμικά, μαθαίνουν πώς να κάνουν διάφορες δημιουργίες, βιώνοντας όμως τη δύναμη που τους δίνει η ομάδα τους για να φέρουν ένα αποτέλεσμα. Δουλεύουν προβλήματα, ανησυχίες, λύπες και ξέρουν ότι είμαστε πάντα εκεί για αυτούς. Καλούμαστε να τους δείξουμε τα μονοπάτια εκείνα, που δεν έχουν φανταστεί ότι μπορεί να φτάσουν ή να αγγίξουν. Τα μονοπάτια που κρύβουν μέσα τους.....

Όσο και αν μοιάζει δύσκολο, υπάρχει άραγε πιο ευτυχισμένος άνθρωπος από αυτόν που θα καταφέρει να ξεκλέψει το χαμόγελο και την αγκαλιά ενός παιδιού...

Χριστίνα Τσιμούδη

Δ.Ε.Ν.: Ένα καινούργιο άνοιγμα στο εργαστήρι, σε νέες εμπειρίες, με διάφορες φωνές, πολύχρωμες, ζεστές, ευχάριστες, ζωντανές που η κάθε μια παίρνει και τη δικιά της διαφορετική ιδιαιτερότητα.

Ακροβατώ: στο Δ.Ε.Ν βάζοντας μέσα το «χρώμα» μου, το «άρωμα» μου, τις «ανάγκες» μου και τα όνειρα μου.

Νέοι: επισκέπτες στο ΔΕΝ που αρχίζουν το ταξίδι προς την μάθηση για τις διάφορες χειρονακτικές δημιουργικές δραστηριότητες τους (Project), την προσαρμογή τους στον δικό τους χώρο και προς την αίσθηση το πόσο ανεκτίμητοι θησαυροί είναι.

Σάπες: ένα νέο, δύσκολο, διαφορετικό μονοπάτι για μένα άλλα αναπάντεχα ζεστό και ευχάριστο πρόσφορο για καινούργιες δραστηριότητες με νέους στο περιφερειακό Δ.Ε.Ν.

Εμινέ Μουσταφά

Το Δημιουργικό Εργαστήρι Νέων

Η Αρχή

Η Ροή και το Άκουσμα

Η Αίσθηση

Η Σκέψη

Η Ομαδικότητα

Η Χαλάρωση

Ο Συντονισμός

Τα ερωτήματα

Το Σχεδιάσμα

Η Παρατήρηση

Η Αίσθηση

Ο Καρπός

Η Σύγκρουση

Η Φουρτούνα

Η Πλήρη Ελευθερία- ΣΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ-ΚΑΝΟΥΝ...

ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

ΓΙΑ ΠΙΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟ ΜΕΛΛΟΝ.

Πολλές φορές ο άνθρωπος δυσκολεύεται να κάνει κάποιες επιλογές, πράγμα που τον φέρνει σε μία κούραση λόγω διαφόρων σκέψεων. Ζητήθηκε από κάποιους ανθρώπους να κάνουμε μια νέα αρχή στον τόπο μας η οποία Δ.Ε.Ν. θα ήταν και η πιο εύκολη, αλλά με την πάροδο του χρόνου φάνηκε από το άγριο σκότος που επικρατούσε να προβάλλει και μια λαμπερή λάμψη (Η ΑΝΑΤΟΛΗ) μπορούσε πλέον να υπάρχει στηριζόμενη πάνω σε Σκέψεις, Συναισθήματα, Όνειρα, Χαρά, Ευτυχία, Δημιουργία, Θέληση και Δράση κάποιον αρχικά όπου στη συνέχεια ο πληθυσμός αυτός αυξανόταν Σταδιακά και με Επιτυχία στους στόχους και τα Όνειρά του.

Από την αρχή υπήρχαν πολλές δυσκολίες και προβληματισμοί, με τους κατάλληλους χειρισμούς και τους κατάλληλους ανθρώπους καταφέραμε να τις ξεπεράσουμε και πλέον η κάθε δυσκολία να ήταν και μια πρόκληση για θετική σκέψη αναζήτησης και αξιοποίησης για δημιουργία.

Υπήρχαν προσωπικές δυσκολίες σε διάφορες φάσεις του καθενός από τους εμπυχωτές, ζητήσαμε Βοήθεια, Κατανόηση και Στήριξη όπου μαζί με λίγο χρόνο ήταν το καλύτερο θεραπευτικό φάρμακο για ένα καλό και πετυχη-

μένο αποτέλεσμα.

Από πολλούς επικρίθηκε αρνητικά λόγω προκαταλήψεων ή φοβιών που ζούσαν οι άνθρωποι, δόθηκε σε όλους να κατανοηθεί το πόσο σημαντικό θα μπορούσε να ήταν μια αλόγιστη και ασυνείδητη επίθεση σε αυτό το μη γνώριμο και ασήμαντο για αυτούς Δ.Ε.Ν.

Όταν ένας άνθρωπος μπορεί να καταφέρει κάτι μια ομάδα ανθρώπων είτε είναι μικρή σε ηλικία είτε μεγάλη μπορεί να τα καταφέρει καλύτερα και πιο αποτελεσματικά.

Στενοχωρηθήκαμε, Χαρήκαμε, Κλάψαμε, Λυπηθήκαμε, Γελάσαμε, Ονειρευτήκαμε, Δράσαμε, Αφομοιώσαμε, Πράξαμε για ένα καλύτερο αποτέλεσμα σε ένα πολύ σημαντικό τόπο όχι επειδή τυγχάνει να είμαι κομμάτι και μέλος αυτού του τόπου, αλλά διότι όντως αυτός ο τόπος κρύβει πολλούς θησαυρούς δίχως χάρτες και συγκεκριμένες περιοχές που μπορεί να τους διαβάσει μόνο αυτός που μπορεί να καταλαβαίνει και να νιώθει τους θησαυρούς (νέους) αυτούς. Ευτυχώς για την ώρα Δ.Ε.Ν. έχουμε πολλούς (λίγους) με αποτέλεσμα να παραμένει υπό την προστασία των ΚΕ.Σ.Π.Ε.Μ.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΚΟΜΜΑΤΙ

Όταν ένας άνθρωπος έχει την ανάγκη για κάτι πάντα πρέπει να δείχνεις κατανόηση, να του αφήσεις ένα ελεύθερο χρόνο για να καταλάβει τι θέλει, να τον στηρίξεις χωρίς να του δίνεις λύσεις έτοιμες, να του δείξεις δρόμους και πρώτα απ' όλα να μάθεις να ακούς ενεργητικά και όχι παθητικά.

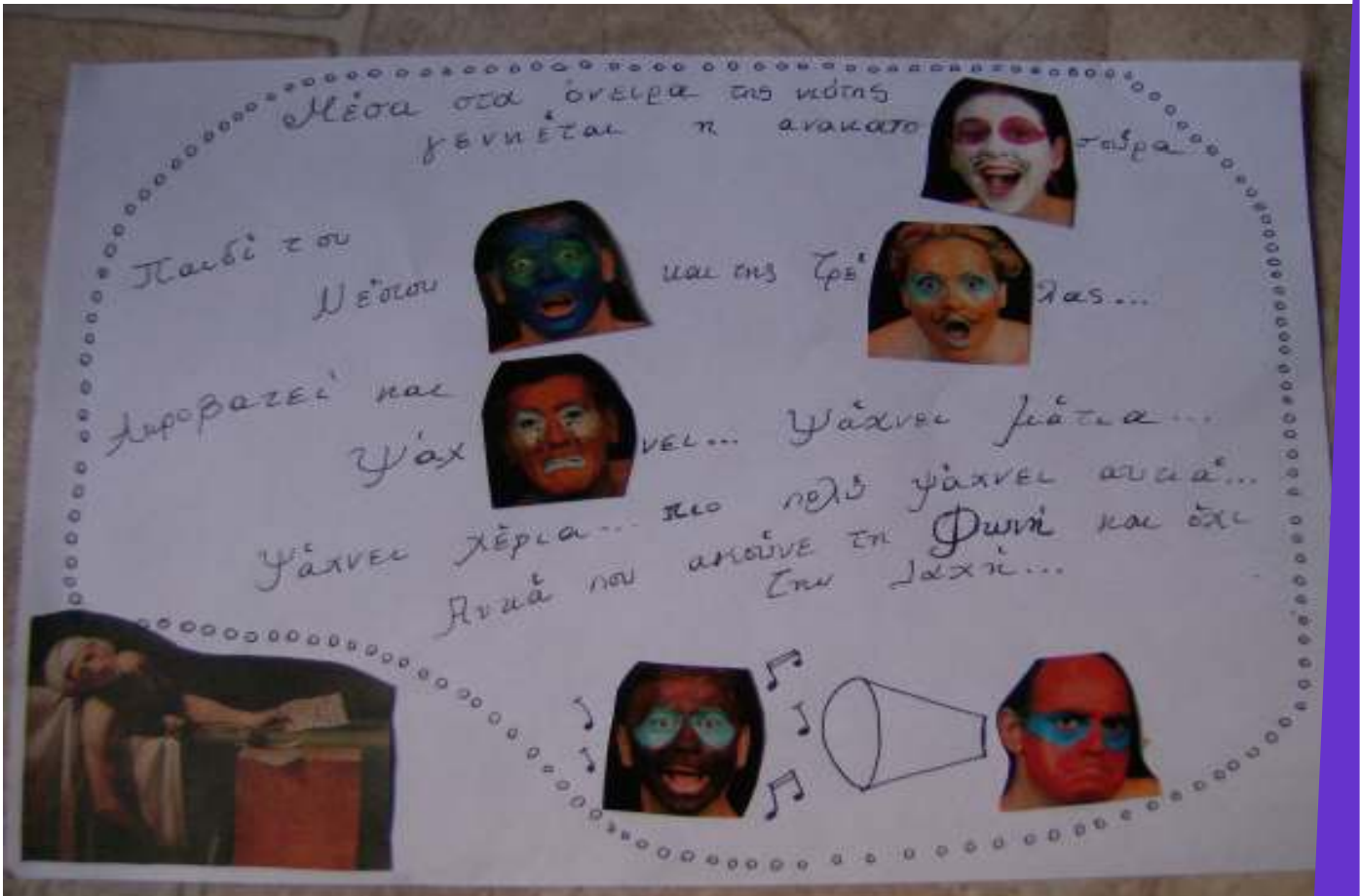
Σήμερα ότι κινείται είτε είναι ζωντανό όν είτε όχι μπορεί να θέλει να μας δείξει κάτι, ακόμη και ένα φυλακισμένο καναρίνι σε ένα κλουβί έχει την προσωπική του ελευθερία για αμέτρητα πράγματα πέρα του ότι βρίσκεται στο τόσο πανέμορφο και λαμπερό κλουβί του.

Πολλά μονοπάτια χαράς αν Δ.Ε.Ν. τα περπατήσεις Δ.Ε.Ν. μπορείς να νιώσεις την αίσθηση δυσκολίας και ευκολίας που κρύβουν

Όταν βρεις έναν αδύναμο σπόρο μην τον αφήσεις να πάει χαμένος, αξιοποίησε τον και μπορεί να έχεις μια πολύ πλούσια καρποφορία και σοδειά.

Ορχάν Μπόζ

Αισέ Κιρατζή

ΠΡΩΙΝΑ ΣΤΟ ΝΕΣΤΟ

Ανοιξιάτικο πρωινό στον Νέστο.

Το ποτάμι, είν' ένας παραμυθένιος πρίγκιπας, που ατέλειωτα μερόνυχτα, τρέχει πάνω στο νερένιο του άλογο.

Κάθε ώρα, κάθε στιγμή, αλλάζει τον καλπασμό του, κι η αναπνοή του ακούγεται κελαρυστή, στον ρυθμό των υδάτων του.

Και κει δίπλα, στέκουν οι υπασπιστές και υπερασπιστές του. Συντρέχουν και τον συντροφεύουν:

Τα δέντρα της όχθης που σκύβουν πάνω απ' τον τρεχούμενο καθρέφτη του. Οι σμιλεμένοι κορμοί που ταξίδεψαν από τα ψηλά των βουνών- τα κανό των ξωτικών.

Τα πουλιά που αεροζυγιάζονται και φτερογίζουν κοιτώντας απ' τη μεριά του ουρανού.

Κι οι πέτρες και τα πετρόψαρα,
κι οι φωνές και η σιωπή τους,

και τα κόκκινα κουβαράκια κλωστής,
και τα καβουράκια και τα λευκά κοχύλια.

Ο ουρανός δεν είναι ανέφελος σήμερα κι ο αέρας φέρνει ριπές αρωμάτων από τα αγριολούλουδα του δάσους .

Ζώα κοιτούν κρυμμένα μες τις φυλλωσιές κι οι φωνές

και τα κελαδήματα αντιλαλούν και διαχέονται πάνω στα βράχια και μέσα από τις σπηλιές.

Η κοιλάδα ποτίζει με βάλαμο τον κόσμο και συμπλέκει την ψυχή στο υφάδι της ομάδας.

Συνταιριάζοντας ο καθένας μας την ροή του μ' αυτήν του γυάλινου πρίγκιπα, όπως ακριβώς οι υπασπιστές του, με προορισμό το θρακικό πέλαγο, το δέλτα πλάθοντας τελικά σε άλφα της αγάπης και το όμικρον του ονείρου, και σ' όλη την αλφαβήτα των πολύτιμων εκβολών, αφού περιπλεχθούμε, να εκβάλουμε.

Εκεί όπου ο ποταμός αποδίδει την σοφία του στη θάλασσα, τα νερά ενώνονται, διαχέεται η γνώση τ' αλμυρού μέσα στο γλυκό και το σύνορο είναι διάφανο θέλω να βλέπω τον τόπο όπου θα ζούμε και θα δουλεύουμε.

Καλοκαιρινό πρωινό στο Νέστο.

Μπροστά μου περπατά μια ομάδα παι-

διών. Με τα παγουράκια και τα μικρά τους σακίδια στις πλάτες. Ανεβαίνουμε ένα στενό πετρόδρομο της Γαλάνης, ανάμεσα σε αραιά δέντρα. Ένας κόκορας και πεντέξι κοτούλες μας κόβουν τον δρόμο. Γέλια, τσιρίδες, φωνές, μια κανονική εκδρομή δηλαδή, και ξαφνικά ο δρόμος κατηφορίζει και ανοίγει σαν κοίτη ξερού ποταμού.

Κάτι παλιά σπίτια φαίνονται αριστερά, μαντρότοιχοι με πέτρες , μια στέρνα, ένας πλάτανος.

Και κει ξαφνικά λες και άνοιξαν οι μυστικές αόρατες πόρτες και βρεθήκαμε στον τόπο όπου ζουν οι νεραίδες.

Βλέπω τα χρωματιστά τους καπέλα ν' ανεβαίνουν τα σκαλοπάτια. Στρώνονται πάνω στις κουρελούδες, δίπλα απ' το τσεσμέ που αναβλύζει δροσερό νερό.

-Θα κάνουμε πηλό;

- Ναι, θα πάμε να φέρουμε από το ρυάκι.

Ο Μάκης που είναι από την Γαλάνη μας πάει στην "πηγή" του πηλού. Τρεις "μεγάλοι" παίζουμε ζυμώνοντας την ποταμίσια λάσπη. Δίπλα στο νερό λευκή και κόκκινη. Φτιάχνουμε μπαλίτσες αφού βγάλουμε τις πετρούλες. Κρατάμε τα ταψιά με τον πηλό σαν νάνε ψωμιά που μόλις βγήκαν από τον φούρνο και τα πηγαίνουμε δίπλα στην στέρνα όπου κάθονται τα παιδιά. Το αφήνουμε ανάμεσά τους.

Έτσι κι αλλιώς πάντα όταν τα παιδιά

ζητούν πηλό έχω την αίσθηση πως πεινούν και μου ζητούν ψωμί να φάνε. Εικοσιτρία χρόνια είμαι κεραμίστρια και ποτέ δε μ' εγκατέλειψε αυτή η αίσθηση. Βιάζομαι να κόψω κι ύστερα να μοιράσω τον πηλό, γιατί όλοι πρέπει να τον αγγίξουν όσο το δυνατόν πιο γρήγορα αυτήν την ιαματική λάσπη.

- Τι να φτιάξουμε;

Η δεύτερη παντοτινή ερώτηση. Σηκώνω τα μάτια απέναντι. Στην αυλή του μισογκρεμισμένου δίπατου σπιτιού, με τους μαβιούς τοίχους μια μηλιά ψηλή με άγουρα πράσινα μήλα, ένα παράθυρο πέρασμα των σπουρηγιών, καμινάδα μαυρισμένη ακόμα από το τζάκι που έκαιγε κάποτε. Μπροστά μου η στέρνα , βατραχάκια ξαπλωμένα μέσα στο νερό πάνω σε ξυλαράκια τραμπαλίζονται, φύλλα πλάτανου επιπλέουν σαν νησιά, σα στρώματα θαλάσσης θα φαίνονται στους γυρίνους σκέφτομαι. Στέκομαι για πολλοστή φορά αμήχανα.

-Τι να φτιάξουμε;

Αναρωτιέμαι, μ' ένα κομμάτι λευκό πηλό του ρυακιού στα χέρια. Ξαφνικά δεν ξέρω τίποτα κι εύχομαι να γίνει κάτι που να με βοηθήσει. Και τότε περνά κάτω από την στέρνα η από μηχανής θεά! Μια χελώνα.

- Να φτιάξουμε μια χελώνα!

Ένα παιδί φέρνει προσεκτικά το μοντέλο – την από μηχανής θεά - ανάμεσα στον πήλινο κύκλο μας. Το "μοντέλο" πολύ γρήγορα βαριέται και το ξαναγυρίζουμε στον δικό του δρόμο. Πρώτα βγαίνουμε αναμνηστική φωτογραφία. Έχουμε συναντήσει αυτοπροσώπως μια θεά των λιβαδιών δεν γίνεται να μην απαθανάτισουμε την στιγμή!

Πλάθουμε, λασπωνόμαστε - χαρούμενα χέρια, άσπρα περιστέρια - πλενόμαστε, τινάζουμε τις φτερούγες, παίζουμε με τα βατραχάκια στην στέρνα, τα πλατανόφυλλα, ο πλάτανος είχε και την ημέρα

που φυτεύτηκε (να τον κάνουμε γενέθλια) και μετά κατηφορίζουμε απ' τα σκαλάκια στη ξερή κοίτη, αφήνουμε πίσω τα πέτρινα στίπια με τις μηλιές και τα κυπαρίσσια, τη γάργαρο κρίνη, τη στέρνα και παίρνουμε την ανηφορίτσα κρατώντας στα χέρια ο καθένας την χελωνίτσα του. Μετά οι αόρατες πόρτες κλείνουν από πίσω μας.

Περπατάω πίσω από τα παιδιά και η κατηφοριά είναι διάσπαρτη από κομματάκια πηλού, καρδούλες, ποδαράκια χελωνίσια, ουρίτσες...

Έτσι σαν τον Κοντορεβιθούλη όταν δυσκολεύει ο δρόμος μου,

ψάχνω προσεκτικά για τα σημάδια που αφήνουν τα παιδιά,

τα ίχνη από τον πηλό-ψωμί τους για να τα συναντήσω,

ανασύροντας απ' το θησαυροφυλάκιον των αναμνήσεών μου τη μέρα αυτή στη Γαλάνη.

Από εκείνη την καλοκαιρινή μέρα, που άνοιξαν οι αόρατες πόρτες και καθίσαμε όλοι μαζί δίπλα στα νεραϊδόσπιτα και στην στέρνα με τα βατραχάκια δεν φοβάμαι στα ταξίδια που κάνω. Έχω κρατήσει τα ψιχουλάκια μέσα στο τσεπάκι μου, για ώρα έκτακτης ανάγκης.

Γιατί μπορεί στη Δημοκρατία της Γκρινιαρομπανάνας, η σης Στρουθοκαμήλου, της Μοβ Καναρινίας, στου Βασιλιά Χελιδονόψαρου όπου βρέθηκα να με καλοδέχτηκα, νάταν όλα καλά, μα σε κάποιες άλλες φοβήθηκα.

Βρέθηκα μια φορά σε μια μεγάλη φουρτούνα. Το καϊκι που ταξίδευα άρχισε να κάνει σκρριιπς- σκρασααατς Τα καρφιά του φεύγανε δεξιά κι αριστερά, τα ξύλα φούσκωσαν, οι ψαρόκολλες διαλυθήκανε! Κι είχα φορτώσει επάνω του όλο μου το βιός, εμένα δηλαδή. Ένα κύμα σηκώθηκε κι αφού με καταπιείλισε, άνοιξε από κάτω ένα τεράστιο στόμα και με κατάπιε μια γιγάντια σαρδέλα. Μετά τη σαρδέλα την ψάρεψαν και την έκαναν κονσέρβα. Έτσι να μη τα πολυλογώ βρέθηκα μέσα σ' ένα σαρδελοκούτι! Τι να σας πω! Κόντεψα να σκάσω δεκαέξι μέρες εκεί μέσα. Τελικά ένας γίγαντας αγόρασε το σαρδελοκούτι. Κάποια ώρα μισάνοιξε την κονσέρβα για να την φάει και κείνη την ώρα τον φώναξαν για μια γιγαντοαφίσα που έπρεπε να κολλήσει - αυτή ήταν η δουλειά του. Τα παράτησε όλα μπρούμυτα - ανάσκελα και το σαρδελοκούτι μισάνοιχτο, μόλις και πρόλαβα να βγω. Έκανα ωτο-στοπ σ' ένα γάτο

που περνούσε και ήξερε που πήγαινε μα δεν ήξερε πως τον έλεγαν. Αρχισα να τον φωνάζω Σάσα ο Μουστακίας - του άρεσε - μετά άρχισε να με λοξοκοιτάζει γιατί μύριζα σαρδελίλα. Φτάσαμε κοντά στο βόρειο πόλο όπου ήταν το αρχηγείο των πολικών γάτων με τα τσιγκελωτά μουστάκια και κει λίγο φοβήθηκα. Γιατί όπως ξέρετε μύριζα ψαρίλα. Για καλή μου τύχη όμως κι απ' τη ζαλάδα, κουτούλησα πάνω σ' ένα παγόβουνο, κατακύλησα μετά πάνω σε παγάκια, κουτρουβαλίστικα μέσα σε μια τρύπα με αλυρό νερό κι ύστερα όταν

που μοίραζαν τα δώρα, έσπασε το λουράκι που τον ένωνε με τους άλλους τάρανδους, οι άλλοι τρέξαν -είχαν δουλειές με φούριες- και φύγανε! Πέταξε -πέταξε ο χαμένος τάρανδος και μόλις πέρασε από πάνω μου, χραπ! αρπάξω το λουράκι του και ανεβαίνω στην ράχη του. Αχ! στοργυλοκάθισα και δεν φοβάμαι! Πετάμε πάνω από τα φιορδ, ρομαντζάρουμε με το βόρειο Σέλας, ψάχνουμε τον Αη-Βασίλη. Μα αν δεν τον ξαναβρούμε, λέμε να πάμε να δουλέψουμε σε μια ανασκαφή σε κάτι ορυχεία αλατιού. Με τους κασμάδες να

κατάφερα να βγω απ' το παγωμένο νερό - αφού ξεπλύθηκα- και προτού καταψυχθώ, ήρθα φάτσα με φάτσα με τον βασιλιά των πολικών γάτων! Δεν μύριζα σαρδελίλα, όμως, μα λίγο, πολύ λίγο μοσκομυριστό αλάτι. Ο βασιλιάς είχε τσιγκελωτά μουστάκια ήταν πολύ ψηλομύτης και πεισματάρης, όλο ήθελε να γίνεται το δικό του -Δεν κολλάμε κονσέρβες εδώ πέρα! μου είπε. Δεν κατάλαβα τι εννοούσε, μάλλον τη σαρδελίλα εννοούσε! Και ξαναείπε: -Το αλάτι χρειάζεται για να φτιάχνουν και να κοκαλώνουμε τα μουστάκια μας, δεν θα μας το ξοδεύεις εσύ! Μου απαγόρευσε ως και να αγγίζω το αλατισμένο νερό. Απελπίστηκα! Τι νάκανα! Ήταν η άλλη φορά που φοβήθηκα κι αυτό γιατί δεν μπορούσα να πετάξω και να φύγω απ' την χώρα των πολικών γάτων.

Ευτυχώς όμως πέρασε ένας τάρανδος, από το έλκηθρο του Αη- Βασίλη, που είχε χάσει το δρόμο του γιατί το βράδυ

βγάζουμε τα αλάτια γιατί λένε πως από κάτω κρύβονται θησαυροί, δηλαδή: παστές ρέγκες, λυκουρίνοι γραβατωμένοι, τσίροι καπνιστοί, καλκάνια σαν τηγάνια, παλαμιδες με αλατοπίπερο! Κι αυτούς τους αμύθητους θησαυρούς λένε πως τους έκρυψε - μάλλον εκεί- κάποτε ένας πειρατής που είχε τρία μάτια σα τον Πολύφημο αλλά ήταν κοντοστούπης.

Αυτός ο κοντοπιθαρός λοιπόν έθαψε όλα αυτά τα διαμαντικά, ένας θεός ξέρει σε ποια βαθιά σπηλιά!

Σταματάω γιατί το βόρειο Σέλας μόλις ξανάναψε, κι ο τάρανδος περιμένει να πετάξουμε μέσα στα ζεστά κυματιστά του χρώματα...

Γιώτα Ζαφειριάδου

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΣΤΗ ΣΕΒΑΛ, ΠΟΥ ΕΠΛΑΣΕ ΤΟΝ ΠΗΛΟ

«...ακροβατώντας στα όνειρά μας...»

Μια φορά και έναν καιρό υπήρχαν 16 χείμαρροι. Άλλοι πηγάζανε από το βουνό, άλλοι από τον κάμπο, κι άλλοι από άλλη χώρα. Κοινό σημείο το δέλτα του ποταμού. Τα τζιτζίκια σε αυτό τον τόπο αντί να πετούν, κολυμπούσαν. Κάθε μεσημέρι συζητούσαν μεταξύ τους σε διαφορετικές γλώσσες και προσπαθούσαν να συντονιστούν. Μια μέρα το ποτάμι τους έφερε ένα δώρο, μια εναλλακτική πρόταση ζωής. Ένα μυστικό - τον μαέστρο. Εφόσον συντονίστηκαν με τον μαέστρο τους στον ήλιο, με τη ροή του νερού και με βροχές, άρχισαν να τραγουδούν το τραγούδι της ανθρωπιάς και της ενέργειας. Μαζεύοντας έτσι τις δυνάμεις τους, οι 16 χείμαρροι άνοιξαν σαν

σπείρα προς τα έξω και ξεχύθηκαν να εξερευνησουν το γαλάζιο της θάλασσας και του ουρανού. Από τότε, τα φάρια δεν είναι όλα μονόχρωμα, ο ουρανός δεν είναι

πάντα γαλάζιος, το ποτάμι δεν φέρνει μόνο νερό...

ΟΜΑΔΑ ΕΜΨΥΧΩΤΩΝ Δ.Ε.Ν.

ΚΕ.Σ.Π.Ε.Μ. ΞΑΝΘΗΣ
 Ρ. ΦΕΡΑΙΟΥ 2 & 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
 ΤΗΛ:-ΦΑΞ 25410-22096
 Email: den_xan@otenet.gr
ΚΕ.Σ.Π.Ε.Μ. ΚΟΜΟΤΗΝΗΣ
 ΜΗΛΤΙΑΔΗ 2
 ΤΗΛ-ΦΑΞ: 25310-83304
 E-mail: denkom@gmail.com

Σε μια πολύχρωμη γωνιά του Κ.Ε.Σ.Τ.Ε.Μ. υπάρχει το 'Δημιουργικό Εργαστήρι Νέων' όπου όλοι οι νέοι είναι ευπρόσδεκτοι.

Σκοπός μας είναι να γεμίσουμε το χρόνο & το χώρο μας με όσα χωράει η φαντασία μας.

Ξεκινώντας από τις επιθυμίες μας, βρίσκουμε τρόπους να συνεργαστούμε για ένα κοινό αποτέλεσμα. Κατασκευάζοντας, ζωγραφίζοντας, παίζοντας και συζητώντας, αφήνουμε τη φαντασία μας να εκφραστεί και να μας ταξιδέψει σε κόσμους που δημιουργούμε μαζί.

ΕΛΑ ΝΑ ΜΑΣ ΓΝΩΡΙΣΕΙΣ ΑΠΟ ΚΟΝΤΑ!
 Εμπυχωτές Δημιουργικού Εργαστηρίου Νέων

